

Μία μαρτυρία για τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη της Πάρου

«είχα γνωριμία και

φιλία με τον αείμνηστο Παπαδιαμάντη. Τον γνώρισα στο εκκλησάκι του Προφήτου Ελισαίου, ένα Σάββατο απόγευμα. Δεν έλειψα ποτέ από κοντά του, έψαλλα δίπλα του ως βοηθός του. Από αυτόν έμαθα να ψάλλω συνετά και με ευλάβεια, με κατάνυξη, φόβο Θεού και τρόμο. Πριν τον γνωρίσω έψελνα με υπερηφάνεια, δυνατά, για να ευχαριστούνται οι εκκλησιαζόμενοι και για να με επαινούν στη συνέχεια. Από τον Παπαδιαμάντη έμαθα να ψάλλω ταπεινά και με συναίσθηση. Όταν έψελνε ήταν σαν να βρισκόταν μπροστά στο φοβερό βήμα της δευτέρας παρουσίας του Χριστού. Ο Παπαδιαμάντης αγαπούσε το Θεό, αγρυπνούσε πρόθυμα, έψελνε, υμνούσε, ευλογούσε το Θεό χαρμόсуνα. Ήταν ακτήμων όπως οι Άγιοι Απόστολοι. Μισούσε τον πλούτο, ως επιβλαβή και μάταιο. Θα μπορούσε να γίνει βαθύπλουτος, αλλά προτίμησε να μένει πάμπτωχος. Ότι του έδιναν για τον κόπο του το μοίραζε στους φτωχούς αδελφούς. Πολλές φορές έμενε χωρίς χρήματα. Δεύτερη ενδυμασία δεν είχε. Όταν οι φίλοι, του πρόσφεραν καινούργια ρούχα, δεν τα δεχόταν. Εγύρισα όλα τα μοναστήρια της Ελλάδας, του Αγίου Όρους, της Παλαιστίνης, του Σινά. Ακτήμονες σαν τον Παπαδιαμάντη, βρήκα πολύ λίγους».